

File de întrecere

Oțelarii, petroliștii, constructorii, minerii, muncitorii de păduri, cei care fac să rodească cîmpia își întesesc eforturile pe măsură ce marea aniversare se apropie. Ei își fructifică cum nu se poate mai bine energia, talentul și priceperea, hotărîți să facă zilei mult așteptate cele mai frumoase daruri: produse cât mai multe, de cât mai bună calitate livrate mai repede, cu economii cât mai mari. Vestea fiecărei biruințe ne dă zi de zi dimensiunea acestei întreceri de neasemuit prin cuprinderea și adîncimea ei.

...Alfăm că sondorii au forat, pe primul semestru al anului, cu 85 000 de metri mai mult ca în perioada corespunzătoare a anului trecut. Performanța a fost realizată cu instalațiile românești T.50, 2D.H-75, 3D.H-200, 4D.H-315 și 4LD, cărora li s-a dus vestea peste mări și țări. România este printre puținele țări din lume unde se execută forajul de mare adîncime. De curînd a fost străbătută, pentru prima dată în istoria petrolului românesc, o adîncime de foraj de peste 5 km. Sondorii au închinat această realizare marii sărbători.

...Moment solemn pe platoul oțelăriei reșițene... În timp ce oțelul noilor șarje fierbe, se anunță că angajamentul oțelărilor în cinstea lui 23 August a fost îndeplinit, că ei au și dat de acum peste plan un supliment de 17 000 tone de oțel.

... Constructorii băcăoani, care au transfigurat fața orașului, lucrează „tot timpul...” — după însăși cuvintele lor — în avans față de graficele de execuție. În 652 de apartamente, (peste 90 la sută din angajament), flutură de acum perdelele la ferestre.

...În Galați, Ploiești, Baia Mare, pe șantierele de muncă patriotică se întrec zeci de mii de tineri. Ei modernizează orașele, le gospodăresc ca pe propria lor casă, croiesc drumuri și parcuri, împodobesc chipul orașului drag cu cele mai frumoase flori. Așa le vor găsi zorii zilei de 23 August.

...Colectiviștii, lucrători din G.A.S., mecanizatori se întrec să termine secerișul. Ritmul oricărei campanii agricole e îndeobște rapid dar de astădată se resimte pretutindeni un plus de însuflețire. Așa se face că în regiuni ca Dobrogea, București, Ploiești secerișul s-a încheiat, iar în Banat, Crișana, Oltenia e pe sfîrșite. Pînă la 23 iulie, au fost recoltate grîul și secara pe 85 la sută din suprafața cultivată.

Sînt cîteva noutăți doar dintre cele mai edificatoare din uriașul registru al întrecerii socialiste în cinstea lui 23 August. Altele se vor adăuga azi și mâine, în fiecare zi, țesînd un mozaic de fapte mărețe, de avînt și eroism în muncă, strălucitor și mare cît țara.

Solista vocală Lilă Mariana, de la căminul cultural Răcăciuni-Bacău

ISTORIA

de VICTOR TULBURE |

Istoria vine din bezne,
Istoria vine din ceață,
Cu lanțuri tîrîte de glezne,
Cu vișorul morții în față.

Să-ți ridă costița bălaie
De zorile noi luminată,
Cu Doja ai ars în văpaie,
Cu Horea gemut-ai pe roată!

Te-ai frînt în pandurele cete,
Ți-au fost stăvilarele sparte.
În piept cu năpraznică sete,
Te-ai stins, în Sicilii, departe.

Cîmpiile tale mănoase
Să crească de grîie sporite,
Au fost semănite cu oase,
Cu sînge au fost umezite.

Dar glonțul nu poate înfrînge
Nădejdea-ntr-o viață mai bună.
Cămașa pătată de sînge
Ți-a fost și stîndard în furtună.

Călcînd peste-amarul restriștii
Pe steag ți-ai înscris viitorul.
Și steagul îl duc comuniștii,
Pe ei îi urmează poporul!

Colectivul de balet al Palatului de cultură din Brașov, spenă din actul al II-lea din baletul „Spărgătorul de nuci” de Ceaikovski

Noua clădire a casei de cultură din Afumați, regiunea București

ÎN CINSTEA MARI ANIVERSĂRI MANIFESTĂRI CULTURALE VARIATE

Instituțiile culturale din raionul nostru întâmpină marea sărbătoare a celei de a XX-a aniversări a Eliberării printr-o susținută activitate, organizând manifestări variate cu un conținut bogat menite să contribuie la popularizarea politicii partidului, a realizărilor obținute de poporul nostru în toate domeniile.

Noi am acordat și acordăm în această perioadă o atenție deosebită propagandei prin conferințe. Prin comisia de răspundere a cunoștințelor cultural-științifice au fost trimiși, în ultima vreme, la sate, de la centrul de raion, un număr de peste 250 de conferențieri, intelectuali bine pregătiți și cu o mare experiență în acest sector de activitate. Ei au expus în fața colectivităților conferințe pe teme ca: **P.M.R. conducătorul nostru iubit, România pe glob ieri și azi, Intreaga țară un imens șantier, Creșterea continuă a prestigiului internațional al R.P.R., Politica externă a statului nostru — o politică de pace și colaborare internațională etc.**

În afară de conferințe, la căminele culturale din raionul nostru au fost organizate și alte manifestări care au avut ca temă popularizarea realizărilor obținute de oamenii muncii din țara noastră în cei 20 de ani de la Eliberare. Au fost organizate călătorii imaginare pe hartă **Infloresce țara mea (Albești) Pe valea Troțușului (Saschiz), jurnale vorbite intitulate: Realizările obținute de oamenii muncii din raionul nostru în cei 20 de ani (Vinători) Regiunea Brașov în plină dezvoltare (Nadeș) și altele.**

La instituțiile culturale din cuprinsul raionului au fost, de asemenea, întocmite panouri, fotomontaje, grafice care ilustrează importante succese dobândite în industrie, agricultură și cultură în anii de după Eliberare.

Pentru organizarea într-un mod cât mai plăcut și mai instructiv a timpului liber al oamenilor muncii, Comitetul raional de cultură și artă s-a preocupat îndeaproape de buna organizare a serbărilor cîmpenești și a manifestărilor culturale în aer liber. Pînă în prezent, în raionul nostru s-a desfășurat un număr de peste 30 de serbări cîmpenești la Gogan, Tîgmandru Criș, Daneș, Laslea și în alte localități. La reușita acestora o contribuție de seamă au adus formațiile căminelor culturale și ale întreprinderilor din oraș care au prezentat în fața oamenilor bogate programe artistice.

În această perioadă și bibliotecile de la sate și-au orientat activitatea în direcția inițierii unor manifestări de masă cu cartea care contribuie la educarea patriotică internaționalistă a oamenilor muncii și popularizează realizările regimului nostru democrat-popular. Dintre acțiunile bine organizate amintim: seara literară **Chipul comunistului oglindit în literatură (Nadeș), montajul literar muzical Copiii, florile vieții noastre (Albești), recenzie cărților Șoseaua nordului, de Eugen Barbu (Dumbrăveni) Bariera, de Teodor Mazilu (Daia) și altele.**

La multe biblioteci, se află într-un stadiu avansat, pregătirile în vederea orga-

nizării unor manifestări de o mai mare amploare care se vor desfășura în zilele care urmează. Așa, bunăoară, biblioteca din Dumbrăveni va prezenta un montaj literar muzical intitulat **Lupta eroică a clasei muncitoare sub conducerea partidului pentru eliberarea țării de sub jugul fascist oglindită în proza noastră contemporană și o seară literară Poezii noastre cîntă eliberarea patriei. La Albești, biblioteca a pregătit și va prezenta, în curînd, o seară literară **Scritori și publiciști străini despre țara noastră și un montaj literar intitulat Luminile lui August.****

În întâmpinarea zilei de 23 August cinematografele au organizat concursuri **Cine știe, câștigă pe marginea filmelor: Tudor, Un suris în plină vară și altele.** Aceste concursuri au fost organizate la toate cinematografele sătești, iar cei mai buni concurenți au fost promovați la faza raională care s-a ținut pe centre de comune în localitățile Vinători, Hoghilag, Apold și Laslea.

Colectivul științific al Muzeului de istorie a pregătit o expoziție care ilustrează realizările obținute de oamenii muncii din raionul Sighișoara în cei 20 de ani de la Eliberarea patriei și a elaborat conferința: **Din lupta maselor populare de pe teritoriul raionului Sighișoara împotriva exploatareii, care a fost ținută atât la oraș cât și în multe localități din raionul nostru.**

În perioada care a mai rămas pînă la 23 August activității culturale din raion vor depune toate străduințele să organizeze manifestări cât mai variate cu o largă sferă de cuprindere în cinstea celei de a XX-a aniversări a Eliberării.

MERCURIE PETCU

secretar al Comitetului pentru Cultură și Artă al raionului Sighișoara

Aurel BĂIEȘU: Sabin din Dorna (ulei)

Cronică literară

Serban NEDELICU:

„DUDICĂ“

Harnicul prozator care este Șerban Nedelcu se dovedește, printre scriitorii noștri care cercetează lumea satului, cel mai credincios acestel teme, cel mai adinc înrădăcinat în universul atât de complex și în realitate inepuizabil, al vieții țărănești. Aproape concomitent cu cel de-al doilea volum al romanului **Invățătorii**, — largă evocare, prin perspectiva sociologică a problemei situației culturale, a satului, pe o lungă perioadă de timp —, Nedelcu a scris și a făcut să apară o proză a cărei temă și acțiune se desprind din nenumăratele aspecte din viața țărănimii noastre de astăzi, ale agriculturii socialiste și ale satului colectivizat.

E vorba anume de aspectul vieții tineretului de la sate, de educarea lui în spiritul moral al muncii socialiste, de modul în care se reflectă în procesul său sufletesc, imensul proces de formare a omului nou, proces ce cuprinde întregul nostru popor pe măsură ce înaintăm spre desăvirirea construcției socialismului. E vorba despre o operă ai cărei eroi sînt tineri, dar care interesează în mod egal toate vîrstele, căci, după cum cititorul va observa parcurgînd-o, problemele pe care le dezbate nu sînt numai ale tineretului, — specifică, sau deosebită fiind, poate, doar pedagogia în spiritul căreia sînt tratate.

Povestirea, de dimensiunile unui mic roman, ne introduce în activitatea și modul de viață a unei brigăzi de tractoriști, aparținînd unui S.M.T. din Bărăgan, în momentul de intensă activitate a muncilor agricole de primăvară și de vară. Tinerii care compun această brigadă, — toți utemiști, toți în jur de douăzeci de ani — muncesc, care mai bine, care mai rău, în așa fel încît brigada se situează, pe graficul împlinirii planului, mai carind spre coadă, decît spre frunte, fapt ce îi nemulțumește pe cei mai mulți, și mai ales pe șeful colectivului, brigadierul Brăbătău. Convingerea generală, și de loc neîntemeiată, este că mediocritatea rezultatului colectiv de muncă se datorește celor trei nedisciplinați, petrecăreți și leneși care sînt tractoriștii Dorondoc, Manele Tărcău și Tăcuiță și Severin Prundeanu. Jalonul în raport cu care cititorul poate constata gradul de înapoieră, a celor trei, este tovarășul lor de muncă, tractoristul Tudor Tufeanu, zis Dudică. Acesta nu este citișii de puțin un as al spargerilor de normă, un fruntaș a cărui fotografie se eternizează pe panoul de onoare, — și aci apare semnul celei mai profunde și mai fine înțelegeri a autorului față de esența umană a idealului socialist: noi nu căutăm, într-adevăr, să formăm mașinării perfecte pentru bateria recordurilor în muncă, ci oameni vii, generoși, cinstiți, iubitori de tovarăși, înarmați cu simțul răspunderii, gata să lupte pentru semenii lor. Dudică este un astfel de om, adică posedă, în tinerețea lui, simburile tuturor acestor calități. Și, cu toate că el nu izbuteste să se autoconsidere, în toate direcțiile, decît „la limită“ (și aceasta din profunză sa modestie), exemplul lui consecvent și lipsit de ostentație acționează puternic, deși dulce, asupra tovarășilor de lucru, și chiar asupra celor trei, în grade diferite. Grijă tovarășească, frățească, pe care Dudică o poartă bunului său prieten Severin Prundeanu (de fapt, adevăratul

erou al cărții) pentru ca acesta să valorifice și să canalizeze în sensul cel mai pozitiv realele sale calități de fond, constituie una din notele cele mai emoționante ale cărții și una din manifestările cele mai convingătoare, cele mai plăcute, ale acestui tînar, care câștigă simpatia cititorului de la primele pagini.

Dudică nu este singurul factor de educare activ și direct, asupra celor trei tineri cu apucături nesănătoase. Mai decisivă încă apare influența pe care o exercită asupra celor trei normatoarea utemistă Paula Radovan, o tînară fată în psihologia și morala căreia se manifestă cele mai bune calități ale femeii epocii socialiste. Paula este o fată muncitoare, inteligentă, cinstită și generoasă, a cărei energică încredere în oameni constituie un exemplu fecund pentru orice tînar. Faptul că, pe deasupra, este și o fată frumoasă, al cărei suflet cunoaște primele vibrații ale dragostei, o face desigur și mai simpatice, dîndu-i un plus de autenticitate umană, fără de care nici o creație literară nu poate fi convingătoare.

Scriitorul a știut să ne arate cum cîntă grijă sînt inconjurați tinerii din ziua de astăzi, sugerîndu-ne acțiunea de supraveghere, de atenție, cu care sînt urmăriți tinerii tractoriști, nu numai de tovarășii lor direcți, dar și de directorul S.M.T.-ului, Nuțeanu, precum și de secretarul organizației de partid, Dinescu. Totul, în această povestire simplă și lipsită de complicații, ne apare veridic, autentic și convingător, chiar dacă firul acțiunii se cam încurcă uneori, sau se subțiază, lăsînd unele situații nerezolvate. Nu există nici un idilism facil, e clar că Nedelcu nu închide ochii pentru a nu vedea greșelile unora și seăderile altora, și nu toarnă apă de trandafiri asupra unor fapte și procese care trebuie privite cu toată seriozitatea, și uneori cu toată severitatea. Dar atmosfera sănătoasă și optimistă a tineretului nostru de astăzi, a satului nostru socialist, este o realitate incontestabilă, pe care scriitorul știe s-o sugereze cu multă forță, și uneori cu multă poezie, la care contribuie mult și capacitatea lui Șerban Nedelcu de a evoca cu reală artă frumusețea Bărăganului nostru, a acestui pămînt generos și bogat, care își arată adevărata rodnicie sub acțiunea zecilor, sutelor de mii de voințe și brațe ale colectivităților noastre.

RADU POPESCU

REALITĂȚI CONTEMPORANE

FAȚA SATULUI..

Începe de la prima casă cu pereții albi și ferestre largi; de la primul gard frumos așezat în linie cu cele ce-l urmează, rizind din ostrețele date proaspăt cu var; de la drumul bine prunduit, avînd pe margini șanțuri cu podețe trainice în dreptul fiecărei intrări. Așa sînt acum, dar n-au fost așa. A trebuit să se facă măsurători, să se ia hotărîri, comuniștii au explicat ce important este pentru bunul renume al satului lor să îndrepte ceea ce se clădise în trecut la întimplare, fără nici o grijă pentru frumos. Și într-o bună dimineață de primăvară, cu vreo patru ani în urmă, întreg satul Făcăeni din raionul Fetești a ieșit la muncă voluntară. Gardurile au fost dărîmate, trase cu doi sau trei metri mai spre curți, aliniate, locul rămas liber săpat și nivelat, șanțurile curățate. Mai tirziu s-au plantat și flori și fața satului a fost dintr-o dată alta, curată, cu linii regulate, drepte, cu un loc ferit pe unde să se meargă cu piciorul, cu drumul bine bătătorit și bombat.

Cămin cultural nou, școală nouă, cișmele la întrețineri de drumuri, becuri în case și pe stîlpii înalți, și iată că fața satului a devenit serioasă, dragă, apropiată. Dar oamenii nu se mulțumesc cu atât. Ei vor un parc, și-l vor avea, amenajînd un loc de recreere.

Și fața satului Belciug din raionul Satu-Mare s-a schimbat și se schimbă. Străzi noi, drepte, curate, au apărut printre casele clădite în ultimii ani de

colectiviștii proaspăt căsătoriți. Străzi tinere, ale tineretului. În centru, în fața noului magazin al cooperativei, rîvna comitetului de femei a organizat un loc de odihnă, cu bănci, ronduri de flori, copaci încă firavi. La Peretu, în regiunea București, clădirea modernă a căminului cultural, ridicată prin autoimpunere, ca și parcul ce-l înconjoară, a pus bujorii tinereții și veseliei pe fața satului. Și Baia, fosta capitală a Moldovei pe vremea descălătorului Dragoș Voevod, s-a gătit sărbătorește punîndu-și salbă de becuri luminoase pe drumurile cufundate sute de ani în beznă. În parcul vechi, rămasă din codrii de altădată ai Sucevei, mai dăinuie încă neorînduiala, pustietatea. Dar fața satelor, a tuturor satelor din țara noastră, se schimbă, se înfrumusețează. Se va schimba și aici ceea ce poate și trebuie să fie schimbat. Într-o zi, prin munca unită a sătenilor conduși de organizația de partid din Baia, bălăriile vor fi îndepărtate, lacul refăcut și umplut cu apă limpede din Moldova, gropile silozurilor, așezate fără nici o noimă în coasta ruinelor fostei catedrale catolice a lui Alexandru cel Bun, vor fi astupate, iar în jurul stejarului multi-secular, cu trunchiul gros de nu-l pot cuprinde patru oameni, vor apărea bănci, se vor așeza perechile de îndrăgostiți, șoptindu-și în cuvinte vechi, dar veșnic noi, fericirea. Așa va fi și aici, pentru că peste tot, în toate orașele și satele din patria noastră, partidul a învățat pe oameni să se bucure nu

Casa nouă a colectivistului Petre Picu din Poiana Mare, regiunea Oltenia

numai de belșugul muncii libere și înfrățite, ci și de frumosul pe care singuri și-l creează.

Fața satului e mărturia felului de viață a locuitorilor lui. Și cum această viață e din ce în ce mai îmbelșugată, și fața satului trebuie să devină și devine din zi în zi mai frumoasă.

VINICIU GAFIȚA

Însemnare

DUMITRU P. NEACȘU POVEȘTEȘTE

Maș zilele trecute cînd mă întorceam de la gospodăria colectivă, l-am ajuns din urmă pe colectivistul Dumitru P. Neacșu. Ajuns în dreptul lui am intrat în vorbă despre transformările survenite în comuna Leu, despre viața tot mai îmbelșugată a colectivștilor. Printre altele, Dumitru P. Neacșu a vorbit și despre viața lui. Să-l ascultăm.

„...Uite, n-au trecut nici trei ani de cînd am intrat, alături de alți țevarăși, în gospodăria colectivă și drept să spun sînt tare mulțumit. Și cînd mă gîndesc că la început am cam stat pe gînduri. Nu puteam înțelege, și la cei 73 de ani ai mei nu-i de mirare, cu ce poate fi mai bine în gospodăria colectivă. Mă frămîntau însă schimbările din satul nostru și îmi dădeam seama că rămîn prea departe de ele. Vizitele pe care le-am făcut împreună cu alții de la noi în gospodăriile colective din comunele Gostavățu, Stoenești și Fărcașele din raionul Caracal și din alte comune, cu prilejul cărora am văzut cu ochii mei că partidul ne îndeamnă pe un drum luminos, care duce la belșug, m-au ajutat să las la o parte nehotărîrea și am intrat în gospodăria colectivă. Și nu-mi pare rău. Ba dimpotrivă. De ce n-am făcut pasul ăsta de la început?

Acum, la bătrînețe, mi-e casa îndes-tulată și mă simt fericit și fără griji de viitor.

Cînd munceam zile în șir fără odihnă pe moșiile boierului Guță Amărăscu, ale colonelului Răureanu Ion sau ale altora, nu aveam niciodată mălai destul pentru noi toți. Munceam mult și primeam puțin. De bătrîni ce să mai vorbim. Cine se gîndea la ei? Nu mai puteai să tragi la cîmp, nimeni nu-ți dădea un blid de mîncare. Cu asta cred că am pus degetul pe rană. La cei 73 de ani ai mei forța de muncă încă nu m-a părăsit. S-ar putea ca anii să-și spună totuși cuvîntul. Dar nu mă sperie. Mă număr printre cei care se bucură de ajutorul pentru bătrînețe atît eu cît și soția, care a implinit și ea 70 de ani.

Gospodăria colectivă ne-a asigurat o viață fără grija zilei de mîine.”

TOMA I. DUMITRESCU
colectivist,
comuna Leu, raionul Craiova

LA POIANA MARE

Interviu

La rugămîntea redacției, tovarășul Dobre Traian, președintele gospodăriei agricole colective „Viață Nouă” din comuna Poiana Mare, ne-a vorbit despre unele aspecte ale activității sectorului zootehnic. La sfîrșitul anului în curs, încărcătura de taurine la G.A.C. „Viață Nouă” va fi de 30 de capete la suta de hectare din care aproape 15 vaci cu lapte.

— Cu asta se poate spune că s-a făcut totul?

— Nici pe departe. Dau un exemplu: retribuirea suplimentară pe care o aplicăm după toate cerințele de-abia de un an de zile, ne-a arătat în acest timp cite foloase aduce. În acest an problema retribuirii suplimentare a fost subiect de lecție, de conferință, de expunere la stația de radioficare. Gospodăria a acordat și premii unui număr de 58 de fruntași în producție. Printre ei

sînt ciobanii Gheorghe Colici și Gheorghe Dirmon, îngrijitorii de porci Ion Mirea și Marin Mirea și alții. Aplicarea retribuirii suplimentare cere o evidență migăloasă, pînă la om, dar merită. Conducerea gospodăriei trebuie să cunoască, de pildă, în permanență raportul care există între volumul de zile-muncă efectuat și ritmul creșterii producției. Dacă la zootehnie se face risipă de zile-muncă, chiar dacă producția crește rezultatul nu se mai răsfrînge la fel asupra cîștigului colectivștilor. Am introdus la grajduri elemente de mică mecanizare, s-au făcut bazine pentru pregătirea furajelor, s-au tras conducte de apă și curent electric. Am accelerat operația de însilozare aducînd tocătoare electrice. Toate acestea la un loc creează o economie însemnată de zile-muncă.

Revin la întrebarea de la în-

ceput și spun că s-ar fi putut face mult mai mult dacă la noi nu s-ar fi schimbat atît de des vicepreședinții, care răspund, după cum se știe, de sectorul zootehnic al gospodăriei. Consider ca pe o slăbiciune a consiliului nostru de conducere faptul că nu a soluționat mai demult acest lucru.

— Aveți o casă-laborator model. Ea își definește scopul printr-un citat afixat chiar pe frontispiciu: „...loc pentru cercetări științifice, pentru generalizarea metodelor înaintate în scopul ridicării producției...” Sectorul zootehnic beneficiază oare de cercetările care se fac la casa-laborator?

— Inginerul nostru agronom Sorica Tunaru a cules din cîmp mostre de plante furajere care au dat cea mai mare producție de masă verde. Ea creează la casa-laborator permanentizarea factorilor care au generat astfel de producții. Casa-laborator a întocmit și afixat la sectorul zootehnic balanța furajeră defalcată pe luni ca îndreptar pentru îngrijitorii de animale. Și încă un amănunt. Există la casa-laborator o centrifugă specială cu care se stabilește gradul de grăsime al laptelui. Ea este în același timp și un barometru care ne arată zilnic cum sînt hrănite animalele. Într-una din zile procentul de grăsime a fost de 2,9. S-a descoperit că unii dintre îngrijitorii au neglijat să dea la animale concentrate. A fost ca un semnal. După cîteva zile centrifuga a arătat 3,8 grade grăsime, ceea ce depășea chiar prevederile contractuale cu I.C.I.L.-ul.

— La activitatea casei-laborator participă și colectivștii?

— Casa-laborator a fost școala lor pe timpul iernii. Aici au făcut învățămîntul cu tot materialul demonstrativ în față. Nici acum n-au părăsit-o. I-au fost de mare ajutor inginerii, colectivștii ca Ion Popovici, Constantin Pîsică și alții, la care încă de la cursuri s-a văzut manifestîndu-se un interes vădit pentru problemele științei zootehnice.

V. T.

G.A.C. satul Băjenaru, raionul Lehliu, regiunea București. Se execută arături pentru semănatul plantelor furajere.

„Am
o țară
ca o floare..“

RITMUL NOU AL SUCEVEI

Cine n-a mai fost în ultimii 4—5 ani la Suceava și se oprește acum în fața acestui oraș, va avea surpriza să descopere, în locul așezării vechi pe care o știa, una nouă, construită recent, cu blocuri multe și străzi drepte, cu verdețată și lumină, în care valorile mai de seamă ale trecutului glorios sînt păstrate și integrate, firesc, aproape pretutindeni. Suceava e astăzi pe trei sferturi un oraș nou. Sub ochii noștri ea continuă să crească, să capete o tot mai accentuată structură de oraș modern, demn de funcția sa de reședință a regiunii cu același nume. Iar cetatea marelui Ștefan, unele mănăstiri și biserici, o seamă de case și hanuri din trecut mai îndepărtat, câteva clădiri construite în ultimii 50—100 de ani, conservînd, toate, aspecte din imaginea vremurilor de odinioară, apar pe acest fundal masiv modern parcă mai clare, elocvente, cu un aer mai propriu, timpului în care s-au născut. Pentru că, între altele, contemporaneitatea noastră viguroasă constructivă are și darul de a selecta și marca mai fidel și autentic valorile trecutului, imaginile demnității și vitregiei sale.

Dar dacă aceasta e o impresie globală, de ansamblu, pe care i-o lasă astăzi călătorului vechea capitală a Moldovei, cine stă mai multă vreme aci descoperă că, de fapt, noile sale construcții, oricît de multe și impu-

Muncii Socialiste, și la Roma, (unde e președinte de colectivă un alt Erou al Muncii Socialiste), afli ce producții surprinzătoare se pot obține din cîmp și de la animale. Acum, în plină vară, în drum spre Putna lui Ștefan cel Mare, spre Sucevița Moveleștilor, spre Vornoneț sau Vatra Moldoviței, spre Pietrele Doamnei de pe Rarău, ori mai jos, spre Probota lui Rareș, spre Fălticeni prin care au trecut Creangă, Sadoveanu și Labiș, spre Dragomirna, Ipoteștiu lui Eminescu, spre satul lui George Enescu, ori cine mai știe înspre ce punct al acestei atît de variate, frumoase și atractive regiuni — un popas la o stîină, la gură de exploatare forestieră, la un punct de adunare a fructelor de pădure, la o mină sau la o mare întreprindere, la o colectivă sau la un gostat, relevă din plin destoinicia oamenilor de aici, priceperea lor în a-și organiza munca și viața, demnitățile lor nouă. Dacă sus, spre munte domină verdele bradului și al pășunii, mai jos strălucesc auriul griului și verdele crud al porumbului, orî uimesc simetriile întinselor livezi de pomi ori ale plantațiilor cu viță. Intre ele, sate curate, gospodării îmbelșugate, orașe scoase definitiv de socialism de sub pecetea „locurilor în care nu se întîmplă nimic“. O fabrică, precum cea de zahăr ridicată recent la Rucecea, e în acest sens un simbol. Acestuia,

tuții social-culturale, ridicarea calificării și nivelului cultural și de trai al oamenilor de aci, pentru asigurarea securității muncii lor, încît ceea ce astăzi par normal, perfect integrat locurilor, statornicit parcă aș de cînd lumea, e în bună măsură rodul acestor ani. Dacă acolo, oricum, a trebuit să se pornească de la o situație moștenită, deschiderea noului complex mișner pe lângă Gura-Humorului (Ostra, Leșul Ursului, Tarnița etc.) — în zona liniștită pînă acum a munților din preajmă, în a căror inimă au fost descoperite zăcăminte de minereuri de mare însemnătate pentru economia țării noastre — va constitui un indiciu asupra capacității tehnice a industriei noastre miniere, a grijii noastre pentru om, pentru viața lui. Șosele moderne, locuințe confortabile, mijloace de transport și comunicație multiple vor lega acest nou centru al mineritului sucevean cu așezările din preajmă, cu industriile pentru care produce.

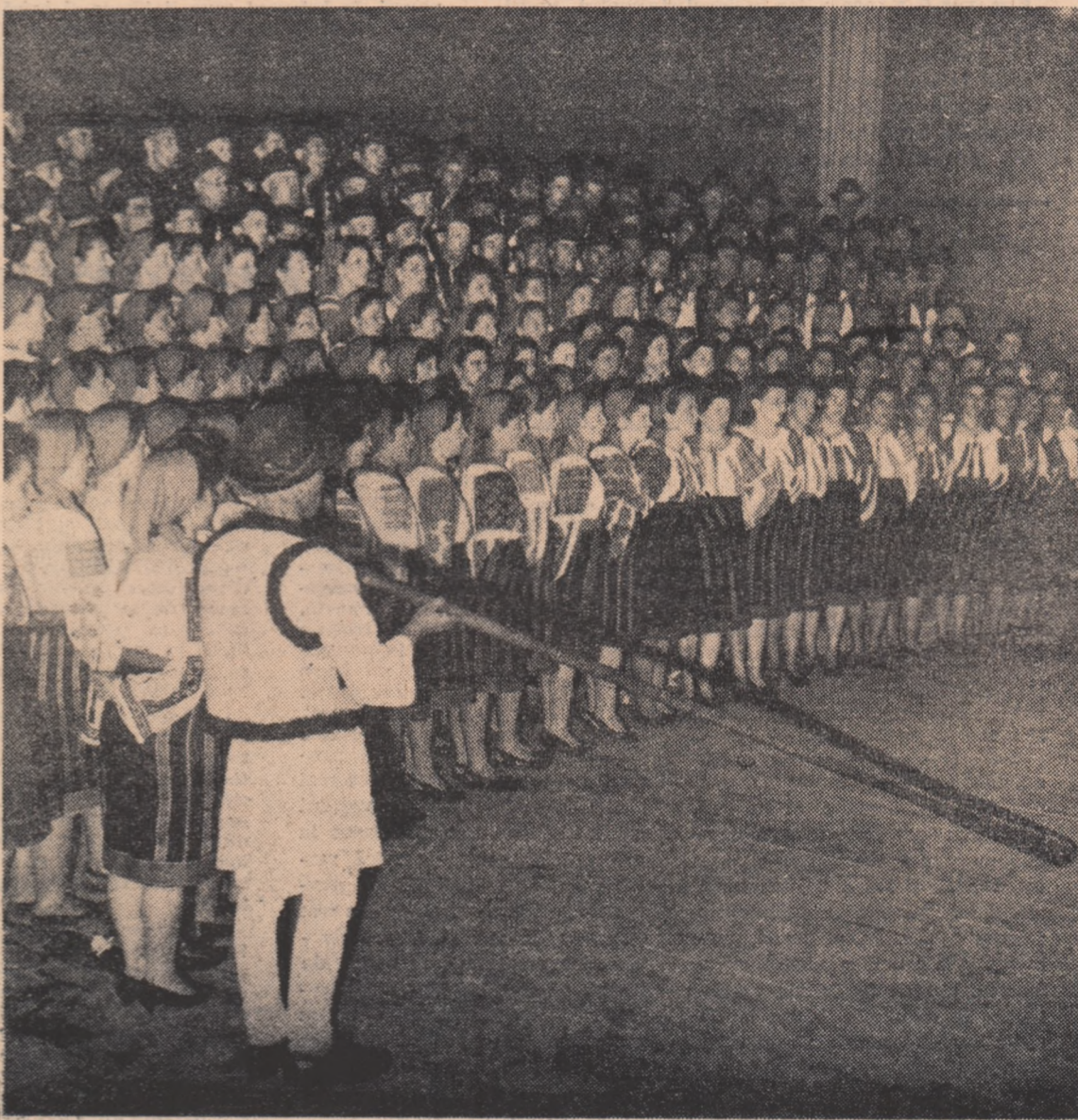
Se înțelege, încercarea de a marca măcar unele dintre cele mai importante semne distinctive ale socialismului pe plaiurile suceveane e de neconceput într-un cadru ca acesta de față. Însă imaginea de ansamblu a regiunii se poate vedea prin menționarea uzinei mecanice și a fabricii de oxigen de la Suceava, a uzinelor textile de la Botoșani, a combinatului și topitoriei de fier și cînepe de la Fălticeni, a marilor stațiuni de masă, tractoare din partea agricolă a regiunii (10 la număr, a Stațiunii de cercetări agricole etc. ; se cuvine a aminti de eforturile făcute pentru mecanizarea și dotarea cu utilaje moderne a exploatărilor miniere și forestiere pentru drumurile și șoselele recent construite, pentru stațiunea pomicolă de la Fălticeni (unde s-au creat de curînd două noi soiuri de măr, între altele), pentru înzestrarea nenumăratelor industrii locale, a puterilor unități ale cooperăției meșteșugărești, pentru școlile, policlinicile și spitalele noi (la Suceava e un exemplu impresionant în construcție), pentru locuințele pe care harnicii suceveni și le-au construit în acești ani, ridicîndu-și permanent nivelul de trai, creîndu-și condiții bune de lucru și viață cotidiană, cămine culturale (cam 600 în toată regiunea) și case de cultură dotate adecvat, teatrul din Botoșani, crearea unor puterice colective de artiști amatori (unii calificați pentru finala actualului concurs al lor), de profesioniști ai artei (filarmnici, teatru, teatru de păpuși, ansamblu de cîntece și dansuri), contribuie la răspîndirea luminilor culturii în toate colțurile acestor frumoase locuri, stimulînd energii, descoperind talente, spulberînd definitiv umbrele ignoranței de odinioară și valorificînd tradițiile bogate ale artei populare a localnicilor.

Pe urmă, conectarea tuturor orașelor regiunii la sistemul energetic național, electricificarea intensă a sateilor, întărirea gospodăriilor colective, au făcut ca bunurile ale civilizației precum radioul, televizorul, cinematograful (circa 300 unități), cartea să strălucească și în adevărata lor lumină, să devină bunuri cotidiene. Ritmul transformărilor, al noutăților a devenit la Suceava, ca și în întreaga țară, unul obișnuit, intrînd în traul de toate zilele al oamenilor.

Cîteva însemnări, fie statistice și sumare, în privința răspîndirii culturii în această regiune vor sublinia o dată în plus conturul contemporan al suceveanului, destinul său în actualitate. Așadar, pe lângă cele vreo 600 cămine culturale și cam 300 de cinematografe, ar fi de amintit faptul că circa 100 de localități au fost aci radioficate, că există în regiune 13 muzee, 9 case raionale de cultură, 978 de școli de cultură generală, medii, tehnice și profesionale, în care în acest an au învățat peste 180 000 de elevi, că orașul Suceava a devenit, prin înființarea Institutului pedagogic de 3 ani, centru universitar, că în satele regiunii sînt de trei ori mai mulți medici ca în 1938, că pînă la sfîrșitul acestui an se vor construi 235 săli de clasă (între 1959—1963 s-au construit 945 asemenea săli) ; într-un raion ca Săveni, de pildă, funcționează 23 de biblioteci care anul acesta au împrumutat spre lectură 110 000 cărți (16 420 volume pe teme agrozootehnice) ; la Gura Humorului, pe lângă biblioteca raională, sînt 27 biblioteci comunale și 20 sindicale, înzestrate cu peste 170 000 volume, la un loc cu cele școlare, existînd aci aproape 100 asemenea focare de cultură. În jurul acestora se organizează întreceri, concursuri, seri de citit, șezători, recitaluri, întîlniri etc., care fac din carte un prieten permanent al suceveanului de astăzi. Setea de cultură, vocația artistică a omului de aci găsesc un larg teren de manifestare. Bunăoară, la cel de-al VII-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori au participat în regiune 1 560 coruri, brigăzi artistice de agitație, echipe de dansuri, orchestre, tarafuri, fanfare, soliști vocali și instrumentiști, totalizînd 33 000 de artiști amatori, — cu 354 formații și cu 6 000 mai mulți artiști față de concursul precedent.

Cine se oprește astăzi în regiune pentru a lua cunoștință de marile monumente ale trecutului, de frumusețea peisajului de aci, pentru a se încînta de marile ei comori de artă, nu poate trece cu vederea uimitoarele realizări ale prezentului socialist, care-i oferă o largă perspectivă atît asupra a ceea ce s-a înfăptuit aici în cei 20 de ani cît și asupra a ce urmează a se realiza. Numai în acest an, în cinstea celei de-a XX-a aniversări a insurecției, întreprinderile industriale din regiune s-au angajat să depășească valoarea producției globale planificate cu 28 milioane lei și să realizeze 12,7 milioane lei economii la prețul de cost al produselor. Și probabil că angajamentele vor fi depășite, pentru că o dată deprins, ritmul și spiritul construcției, al marilor înfăptuiri, al ridicării permanente a vieții în lumină, el nu mai cunoaște răgaz. Răgazul însuși al la noi un sens creator. Mîndra Țară de Sus cunoaște astăzi o nouă înflorire, pe măsura oamenilor ei destoinici, a renumelui ei cu multiple rezonanțe.

GEORGE MUNTEAN

Corul căminului cultural din Putna-Suceava

nătoare ar fi ele, nu constituie decît unul din aspectele complexului proces de înnoire, prin care a trecut și trece acest oraș, împreună cu regiunea pe care o reprezintă. Din pasul domol al Prislopului și pînă-n valea mănoasă a Prutului, din Săveni la Vatra-Dornei, din valea lină a Siretului și pînă-n cea vijelioasă a Bistriței, din malul Sucevei la apa Moldovei, pe șes, în deal, în vale, în codru, în așezările mai mari sau mai mici, pulsul nou al socialismului cîștigă mereu în vigoare și profunzime. Nu te poți gîndi, la cele două mari combinate de prelucrare și industrializare a lemnului, care noaptea domină și luminează feeric valea Sucevei la marginea orașului cu același nume, fără a-ți aminti de noua fabrică de mobilă de la Rădăuți, de alte fabrici și combinate (cum sînt, între ele, cel de la Vatra-Dornei, fabricile de la Frasin, Falcău, Molid, Vama etc. etc.) mai noi sau mai vechi, care, împreună, asigură o prelucrare și o valorificare industrială a lemnului de nemărginit altădată.

Cum creșterea animalelor are aci vechi tradiții, s-au creat, în cadrul trustului regional gostat și pe lângă gospodăriile colective, mari unități de acest fel, unele cu un randament remarcabil. La un gostat relativ mic de lângă Siretul Mușatinilor, condus de un excelent inginer zootehnic, Mircea Irimescu, mi s-au relatat lucruri deosebite în privința producției de lapte și ouă : la Burdujeni (unde se află vestitul combinat de prelucrare a cărnii) și la Rădăuți, la Albești și la Coțușca, unde lucrează Constantin Adochiței, Erou al

din plin cîmp, îi răspunde un altul, înspre munte, anume Fabrica de lapte praf Rarău de la Cîmpulung. În regiune, ele conviețuiesc cu alte unități agroindustriale mai mari și mai mici, care asigură existența și hrana îmbelșugată a oamenilor, exploatarea rațională a darurilor feței pămîntului acestuia. Ale feței lui, pentru că în adîncuri se ascund alte bogății cărora anii socialismului le-a deschis lacătele și le-a trecut în rîndul bunurilor de preț ale poporului. Cele cunoscute mai dinainte au intrat sub un alt unghi de lumină. Bunăoară, arhîrăspîndita sare de la Cacica se extrăgea pînă în acești ani după niște sisteme și procedee vechi de cînd lumea. Prea multă sare de pe frunte cerea parcă sarea din adîncuri. Ceea ce fac astăzi sondele de extracție, manevrate cu relativă ușurință, și de o mină de oameni, cerea atunci brațe vinjoase și multe, o răbdare mereu mai tare ca piatra.

Tăieturilor și bățăilor îndărătnice în blocul de sare de la Cacica, le răspundea parcă, aidoma unui ecou, ciocănitul nu mai puțin perseverent și dificil în inima pămîntului, al minerilor din bazinul Vetrei-Dornei. Cît de amară era odinioară viața și munca acestor oameni !

Astăzi, dacă urci înspre băile de la Vatra-Dornei, spre cabana de pe Rarău, treci ori te abați prin așezările minerești din preajma drumului, eventual coborînd în mină, vei avea imaginea vie a luminii revărsate de socialism și în aceste locuri. Eforturi nemăsurate s-au făcut pentru construcții de locuințe și insti-

ortina grea de catifea s-a ridicat și lăsat de câteva ori, iar ropotele de uze nu mai conțineau. Sutele de tatori, veniți în sala Teatrului Național din Craiova să asiste la formațiilor artistice de amatori din întreaga Oltenia, răsplăteau de data asta cu îndelungate aplauze pe virții dansatori din Săpata. Și ropotele se îngemănau cu mulțumirea și uria celor 46 de dansatori care prin uze și măiestria lor și-au câștigat rumos renume nu numai în cuprinsul regiunii Oltenia ci și în multe locuri țara noastră.

clipele acestea i-am cunoscut pe ai Gheorghe, secretarul sfatului local comunal și pe Ion Marcu, șefbrigăzii a șasea de cimp, cu frunțile onorate de sudoare și cu ochii scâlți în bucuria unei munci împlinite. Am putut desprinde de pe chipurile o mulțumire mai deosebită decât a rătăci, dar, aflând că sînt inițiatorii tei formații, am bănuit că, undeva, însă în sufletul lor, există și o altă de satisfacție, pe care numai ei o au. Prin luna ianuarie a anului trecut în acest sat mic, pe care dacă-l cunosc la un capăt la altul n-ai să găsești mai mult de 160 de case, Mihai Gheorghe și Ion Marcu, împreună cu șase dansatori, făceau prima repetiție. Inceputul timid al acestei mici și noi formații a fost privit cu destulă credință de mai toți oamenii din sat. Doar Mihai Gheorghe și Ion Marcu

Pasiune

și

măiestrie

munceau cu pasiune și cu speranța că într-o bună zi va avea și satul lor o formație de dansuri tot atît de apreciată ca și cele cu un stagiul îndelungat în viața artistică. Cu timpul, celor opt dansatori li s-au alăturat tineri și vîrstnici, fete și băieți. Pînă la sfîrșitul anului, formația a numărat 46 de dansatori. Aproape seară de seară puteai vedea bătrîni ca Florea Berceanu și Gheorghe Etegan venind și învățîndu-i pe tineri dansuri vechi de prin părțile locului. Increderea și speranța au moltiplicat pe toți deopotrivă și, înmănușîndu-și talentul și pasiunea, iată-i pe dansatorii din Săpata măsurîndu-și a-

cum măiestria cu cele mai vechi și mai bune echipe de dansuri din regiunea Oltenia. Un urcuș cu ritm rapid ca și ritmul iute al dansurilor lor care te încîntă și te cuceresc.

Un astfel de urcuș am observat la multe din formațiile tinere care s-au născut pe parcursul desfășurării celui de al VIII-lea Concurs și care, alături de cele cu tradiții, au ridicat pe o treaptă superioară viața artistică din satele patriei noastre. Aș mai aminti aici fanfara din Vinju-Mare al cărui instructor este inginerul agronom Nicolae Dumitrescu.

Organizat în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei, cel de al VII-lea Concurs a dat un puternic impuls tuturor formațiilor care, îmbogățindu-și repertoarele și ridicîndu-și măiestria artistică, au înfățișat, pe scenele fazelor, în cîntec și joc, bucuria vieții noi, recunoștința fierbinte față de partidul și guvernul nostru pentru zilele însoțite pe care le trăiesc.

Priveam hora imensă ce s-a născut duminică dimineața în Piața Unirii din orașul Craiova. Alături de cei peste 1100 de artiști amatori — soli ai artei amatoare din cuprinsul regiunii Oltenia — s-au prins în horă și mulți localnici veniți să admire frumusețea portului, jocului și cîntecului oltenesc. Priveam și parcă aveam în față imaginea unei imense hore care a cuprins întreaga țară cu fața scaldată de lumina vieții noi, socialiste, pe care o făurim sub conducerea înțeleaptă a partidului.

OVIDIU MARALOIU

CLIPĂ DE MĂREȚIE

Era un soclu gol pămîntul
Ce-și aștepta de mult statuia,
Dar nici un animal nu știe
Sublimul dacă se mîncîcă.

O ființă s-a desprins din ele
Și singură-a-nceput să urce,
Tot aruncînd în sus urmașii,
Ca o fringhie pe o stîncă.

Și veacurile-i rup puterea,
Dar omul năzuie-n nainte
Pe clipa lui de măreție
Întreg să cadă ca pe-o clapă.

Și iată-l a pus fruntea-n piscuri
Și nu mai este trist pămîntul
Și șade omul în lumină,
Clipind din cer ca dintr-o pleoapă.

MARIN SORESCU

Mica Olimpiadă de la Răcari

rei „camere“ de reportaj ale Televiziunii n-ar fi fost de ajuns ca să cuprindă în obiective și apoi să proiecteze pe micile ecrane întreg festivalul tiv care a avut loc la 19 iulie pe stadionul 1 Mai din Răcari. Intrecerile s-au desfășurat concomitent la 9 discipline sportive: atletism în fața plaselor de volei, pe terenurile de fotbal ori de handbal, la sărituri și aruncări, în blocurile curselor de viteză vreo 600 de metri și tinere. Notați bine: atîția au fost înșiși pe foile de concurs ale fazei internaționale a Spartachiadei republicane, în cadrul căreia răcării au primit oaspeți ca Lehtiu, Titu și Oltenița.

Fraților, duminică e la noi un fel de... Olimpiadă, — spuneau oamenii de aici. Cum adică Olimpiadă? — întrebau mai puțini inițiați în ale sporturilor. Olimpiadă, tovarășe! Ce, voleiul, fotbalul, baschetul și atletismul nu sînt în programul Jocurilor de la Tokio? Dar handbala, ciclismul ori luptele?

Sînt!
Ei bine, noi, în plus, mai avem întreceri de tenis de masă și de handbal! Ia să vă arătăm, nea Gheorghe.

— Parcă ai spus că vreo nouă!
— Nouă! Dumneata vîi?
— Viu!

A venit nea Gheorghe, cu lelea Paraschiva și cu toate neamurile. Fiindcă băieții erau în echipa de fotbal, doi nepoți nimeriseră între handbaliști, iar altul era meșter neîntrecut la fugă. Încearcă numai să-l ajungi...

Cînd au aflat răcării că le vin oaspeți din împrejurimi s-au pregătit cu nădejde, gospodărește.

Stadionul 1 Mai a fost împodobit sărbătorește, cum se cuvine pentru o întrecere meritată să cinstească ziua lui 23 August. Pista și terenurile au fost marcate în linii albe de var, amintind, parcă, o tablă pe care niște elevi silitori tocmai terminaseră lecția de geometrie. Fluturau în bătaia vîntului drapelele multicolore de-ți era mai mare dragul. Oamenii au pus pe la geamuri flori, au întins covoare la balcoane. Așadar, Spartachiada a fost primită la Răcari cu tot dichisul, cu cîntece și fanfară...

...Și astfel a sosit mult așteptata zi de duminică. Tribunele de lemn ale stadionu-

lui erau ticsite cu cei peste 4000 de spectatori. (Organizatorii au avut grijă și de... suflurile lor, pregătind un restaurant cu mese și... bere rece, trei tonete cu sucuri, un bufet). La ora 9, în sunetele sprintene ale unui marș sportiv a început defilarea. După cuvîntul de deschidere a urmat o splendidă repriză de gimnastică executată de elevele școlii medii din Răcari.

Peste 250 de fete grațioase, îmbrăcate în costume albe, vapoase, au prezentat un minunat dans al eșarfelor. Mișcările lor, însoțite de unduirea mătășii, au înfățișat entuziasmul, optimismul și bucuria de viață a tinerii noastre generații. Gîndurile s-au îndreptat cu recunoștință spre făuritorul timpurilor fericite și fără de griji pe care le trăim, cîrmaciul nostru încercat și înțelept, Partidul Muncitoresc Român, în frunte cu Comitetul său Central, condus de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

La ora 10 au început întrecerile sportive. Pocnetul pistolului de start a anunțat plecarea în cursa de 100 metri a fetelor. În aceeași clipă a pornit prima minge peste plasă în întrecerea voleibalistelor, a fost marcat cel dintîi gol în lupta plină de di-

namism a handbaliștilor. Și tot la ora 10 au început exercițiile gimnastice și gimnastelor, s-au încheștat primele perechi pe saltea de trîntă. Unde să mergi, unde să privești? Tot omul și-a ales locul în tribune după gusturi și preferințe. Și nimeni nu a avut de regretat.

„Mica Olimpiadă“ de la Răcari a furnizat întreceri palpitate și fiecare sportiv și-a primit partea sa de admirație și aplauze. Aproape șase ore a durat turneul de fotbal. Cu combinații spectaculoase, încurajări, goluri multe și nelipsite... ratări, spre necazul sau... bucuria suporterilor. În acest timp cicliștii au pedalat virtuos pe șosea. Pînă la urmă, cum ar spune cronicarul, o „evadare decisivă“ de la kilometrul 6 a hotărît cursa.

Cînd amurgul cobora peste casele răcării, pe stadion a avut loc ceremonia de închidere. Și sportivii, dar și spectatorii erau deopotrivă de osteniți. Dar foarte, foarte mulțumiți! Participaseră la întreceri frumoase, interesante. Invingătorii și învinșii au părăsit terenul braț la braț, simbolizînd astfel spiritul desăvîrșit de sportivitate și prietenie.

Lista cîștigătorilor e mare. Au fost întreceri la mai toate probele sportive. Am notat în dreptul cîștigătorilor și munca ce o îndeplinesc acolo, în satul de unde au venit. Majoritatea sînt colectivști. Fete și băieți zdraveni, pe fețele cărora strălucesc sănătatea, voia bună și fericirea că trăiesc în anii minunați de azi și că se pot bucura de toate condițiile, să muncească cu spor și să se distreze în mod cît mai plăcut.

V. GRĂDINARU
V. CHIOSE

Ansamblul artistic format din cele 250 de fete de la Școala medie din Răcari a încîntat asistența prin exerciții pline de grație și frumusețe

Foto:
N. SCARLET

Lupta voleibaliștilor deasupra fileului (Știința Buftea-S.M.T. Budești 2-0)

Foto:
N. SCARLET

SOARELE CALM ȘI PROBLEMELE VIETII

Astronomii au dovedit pe bază de cercetări statistice și observații directe că Soarele prezintă o activitate periodică tot la 11 ani. În acest timp la suprafața lui apar o mulțime de pete întunecate care pot fi observate chiar cu ochiul liber printr-o sticlă înnegrită cu fum.

Între două activități maxime ale Soarelui, separate prin 11 ani, există un timp când la suprafața acestuia nu apar pete întunecate sau dacă apar acestea sînt foarte mici și sporadice. Acest timp este acela al Soarelui calm. În anii 1957-58, Soarele nostru s-a găsit într-o mare activitate. Atunci au fost anii Geofizici Internaționali. În anii 1964-1965 activitatea Soarelui este foarte slabă; sînt anii Soarelui calm.

În 1957, în timpul unei furtuni solare, cînd au existat la suprafața lui numeroase pete întunecate, s-au produs întreruperi ale emisiunilor de radio pe toate lungimile de undă, ceea ce a provocat o anumită alarmă. În regiunile sudice ale Pămîntului, în dreptul marilor oceane s-au declanșat mari furtuni și uragane; în multe locuri de pe marginea continentelor s-au produs cutremure de pămînt care au nimicit orașe și sate.

Cercetînd istoria marilor catastrofe din istoria Pămîntului, oamenii de știință au putut constata că marile epidemii de holeră, de ciumă, de gripă, norii de lăcuste, cutremurele de pămînt nimicitoare, furtunile pustiitoare, inundațiile nestăvilite și alte multe asemenea nenorociri coincid cu anii de mare activitate solară. Că deci toate aceste pacoste se datorează unor tulburări pe care le provoacă Soarele în condițiile de existență și de viață ale Pămîntului. Cronicarii vechilor timpuri, care în majoritatea lor erau călugării minăstirilor, consemnau aceste catastrofe cu multă precizie și le puneau pe seama lui Dumnezeu care astfel aducea aminte omului despre îndatoririle lui față de biserică. Ele erau în concepția cronicarilor „bătaia lui Dumnezeu” pentru păcatele oamenilor. Numai că în această bătaie nu se făcea

de academician prof.
EUGEN A. PORA

deosebire între „păcătos” și cel „credincios”. Ciuma seceră atît pe unul, cît și pe altul. Norii de lăcuste se abăteau atît pe lanul unuia, cît și pe al celui-lalt.

Cînd s-a putut constata dependența fenomenelor catastrofale de activitatea solară, atunci au început să se facă cercetări științifice și să se explice aceste fenomene în mod cauzal.

Supunînd șoareci, cobai sau alte animale la o emisiune de particule încărcate electric, sau la un cîmp magnetic puternic, se constată că ele pierd din numărul leucocitelor, iar ca urmare bacteriile le pot ataca mai ușor, se îmbolnăvesc mai repede și mor în număr mai mare. Iată deci mecanismul prin care epidemiile de ciumă, holeră, gripă, difterie etc. au un maximum în timpul activității solare maxime.

Dacă se expune o soluție de albuș de ou la un cîmp magnetic, se constată că încep fenomene de precipitare. Particulele coloidale încep să se adune la un loc și să se depună. Acest fenomen are loc și la nivelul celulelor, în protoplasma acestora, care și ea se găsește în stare coloidală. Din acest motiv se observă în timpul activității solare maxime o creștere semnificativă a morților de boli cardio-vasculare (hipertensiuni, infarct), care își au originea în tulburări celulare din inimă.

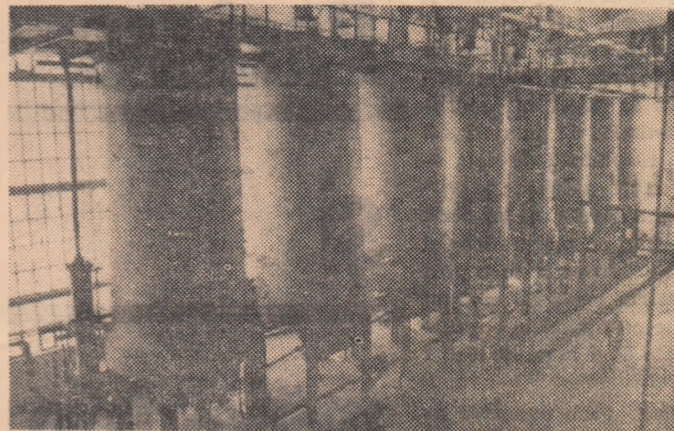
Energia pe care o aduc particulele încărcate electric, ce ajung pînă în intimitatea protoplasmei, poate duce la o mărirea a metabolismului și ca urmare la o dezvoltare mai puternică a masei corpului. Acest lucru se observă bine și pe plante, care supuse unui cîmp electric sau magnetic își măresc mult masa verde.

Toate aceste rezultate experimentale dovedesc că în timpul activității solare maxime, cînd există o puternică emisiune de particule încărcate e-

lectric și un puternic cîmp magnetic, organismele vii de la suprafața pămîntului, inclusiv omul, sînt puternic influențate și ele prezintă o serie de modificări de creștere, de comportament de care trebuie să ținem seama. În special importantă este legătura dintre sănătatea omului și activitatea solară maximă. O serie de boli de inimă sînt foarte sensibile la influențele solare magnetice. În Franța există un institut special care observă Soarele în vederea alarmării clinicilor cu bolnavi cardiaci. Cînd se produce o erupție solară însoțită de o pată și de emisiunea de particule, atunci se anunță clinicile că după circa 24 de ore aceste particule ajung la pămînt și bolnavii de inimă trebuie îngrijiți în mod special, introduși în camere blindate, în care nu pot ajunge particulele încărcate electric de la Soare. Dar în afară de bolile de inimă, particulele încărcate electric sau cîmpul magnetic, mai determină multe alte modificări în metabolismul general al organismelor vii.

Studiul relației între activitatea solară și viață este încă abia la început. Știința începe să explice și fenomenele catastrofale pe care pînă acum unii oameni le puneau pe seama puterilor divine sau a stihilor. Noi sîntem legați de Soare și de întreg sistemul cosmic, prin multe legături nevăzute, dar foarte strînse și nu putem înțelege viața în afara acestor sisteme extraterestre. Ridicarea omului în Cosmos ne va permite să cunoaștem și mai bine aceste legături despre care acum începem să avem primele noțiuni științifice cauzale.

De acțiunea cîmpurilor magnetice și a particulelor încărcate electric asupra vieții se ocupă din ce în ce mai mulți oameni de știință din toată lumea. Între aceștia se găsesc și cercetătorii catedrelor de fiziologie animală de la universitățile din Iași și Cluj. Ne găsim deci în rîndul problemelor celor mai actuale ale cercetării biologice contemporane, ceea ce este foarte bine.

Hala de fabricare a taninului.

De la stejar la tanin

În anii puterii populare s-a dezvoltat în țara noastră o puternică industrie de tananți. O vizită făcută la Fabrica „Argeșul” din Pitești ne oferă posibilitatea să facem cunoștință indeaproape cu operațiile care transformă lemnul de stejar în substanța atît de necesară tăbăcăriilor: taninul.

Timp de șase luni, lemnul de stejar, fasonat și despicat, este ținut în depozite speciale pentru a se usca. De aici călătorește cu decovilul la secția de tocătorie unde, în instalații, care se aseamănă cu morile, lemnul este măcinat pînă la dimensiuni de cîțiva centimetri. Tocătura este transportată apoi în fabrica propriu-zisă unde este încărcată în cazane uriașe numite difuzoare. Aici, taninul se amestecă cu apa obținîndu-se o zeamă de culoare brună închisă, bogată în tananți. În continuare zeama este trecută prin instalația de schimbători de ioni unde se petrece procesul de curățire și concentrare. Zeama este introdusă apoi în baterii de evaporare unde se transformă într-un fel de pastă. Mari recipiente, numite atomizoare, transformă pasta de tananți în cristale fine, asemănătoare prafului. Încărcat în saci de iută, taninul este trimis apoi tăbăcăriilor din țară.

Industria de prelucrare a pielii reclamă cantități tot mai sporite și de calitate tot mai bună de tanin. Iată de ce în ultimul timp procesul de fabricare a tananților s-a perfecționat. A intrat în funcțiune instalația de schimbători de ioni care contribuie la sporirea proporției de tanin și care dă acestuia o culoare deschisă. A fost pus în producție un nou dezintegrator cu ajutorul căruia se asigură o granulare măruntă și uniformă a materiei prime măcinate.

Cercetătorii fabricii au obținut succese deosebite în stabilirea celor mai bune specii de lemn de stejar pentru fabricarea taninului de calitate superioară. Experimentele efectuate au dovedit că folosirea speciei de stejar pedunculat, ca materie primă, contribuie substanțial la reducerea consumului specific. Dintr-o tonă de lemn din această specie se obține o cantitate mult mai mare de tanin ca din stejarul obișnuit. Astfel, s-au luat măsuri ca în anul acesta, cel puțin 50 la sută din materia primă să fie stejar pedunculat. De asemenea, se vor folosi în proporție mai mare buturile de stejar, care au un conținut ridicat de tanin. Atenția specialiștilor se îndreaptă, de asemenea, spre valorificarea deșeurilor din care s-a extras taninul. Din aceasta se va produce drojdie furajeră, folosită cu mari efecte în hrana animalelor.

Harnicul colectiv al Fabricii „Argeșul” din Pitești a pășit cu hotărîre la realizarea angajamentelor în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei.

S. SIGARTĂU

Magazin științific

PREPARAT ANTICANCEROS

Revista americană „Parade” scrie despre un nou preparat anticanceros „Refauin”, care dă cel puțin vremelnice rezultate satisfăcătoare în tratarea unora dintre cele mai grave forme de cancer. Se pare că „Refauin” este primul preparat anticanceros care nu are manifestări toxice secundare. Preparatul „Refauin” a fost încercat pentru prima dată pe un om care se afla în ultimul stadiu al bolii de cancer. Preparatul nu a avut influență asupra evoluției bolii, însă a provocat

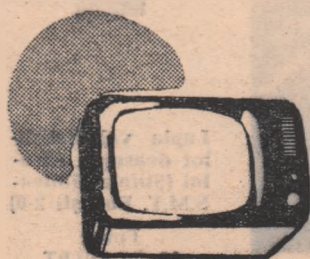
micșorarea unei tumori fără reacții toxice.

După aceste experiențe clinice și farmacologice s-a trecut la producția preparatului respectiv.

În prezent, încercarea noului preparat se face în mai multe spitale din New York.

TELEVIZOR CU TRANZISTORI, ÎN CULORI

Firma japoneză „Yaou Electric Company” a realizat, prima în lume, un televizor în culori, cu tranzistori. Ecranul televizorului are un diametru de 9 țoli (1 țol = 25,4 mm).

Consumul noului aparat este de 30 de W.

LEMN COLORAT

La o stațiune de cercetări forestiere din U.R.S.S. s-a elaborat un nou procedeu de colorare a

copacilor. Rădăcinile copacului sînt impregnate cu sulfat de cupru, iar copacul care crește capătă o culoare cafenie-deschisă cu o nuanță argintie. Atunci cînd copacul este colorat cu sulfat feros, el capătă o culoare cenușie, ca a oțelului.

Întreprinderilor de mobilă din Ucraina subcarpatică li s-a și livrat lemn colorat obținut prin a-

cest procedeu. Din acest lemn se fabrică furnir colorat pentru mobilă.

TELEFON DE BUZUNAR

În S.U.A. a fost pus la punct un telefon de buzunar. Acest aparat portabil denumit „Tocketfone” asigură o legătură prin radio permanentă cu aparatul telefonic de la domiciliu. Prin acest aparat, persoana poate să formeze orice număr de telefon, legătura făcîndu-se prin aparatura cuplată la aparatul telefonic de acasă de unde legătura intră în mod normal prin rețeaua telefonică. În același mod poate fi chemată și persoana respectivă. Raza de acțiune a acestor telefoane de buzunar nu va depăși 40 km.

În Spania SE VINDE UN SAT

In fertila vale Urzama din Navarra, provincie din nordul Spaniei, se află satul Lisaso, o așezare destul de mare. Un stat ca multe altele. Iată că Lisaso a devenit de la o vreme o țintă a corespondenților de presă, a fotoreporterilor și a tot felul de curioși, care poposesc aicea cu grămada. Relatările despre satul Lisaso umplu paginile ziarelor din Occident. De unde această celebritate dobândită peste noapte?

...Pe ulițele satului, pustii de la un capăt la altul, stăruie o liniște desăvârșită. Și asta pentru că tot satul, destul de mare, de altfel, numără azi nu mai mult de... 16 locuitori adulți. Zeci de curți stau pustii, ogoarele au rămas în cea mai mare parte nelucrate. Ce s-a întâmplat?

Ajunși la limitele mizeriei, locuitorii și-au părăsit unul după altul satul, plecând să caute de lucru aiurea. Cei care au mai rămas, își lucrează ogoarele cu mijloace manuale, căci mașini agricole nu există aici.

Dar, ajunși și ei la disperare, au luat de curind o hotărâre echivalentă cu sinuciderea: țărani și-au scos în vânzare satul, cu toate ogoarele, vitele și construcțiile sale... De-aici și vilva stîrnită în jurul acestui sat și afluența neobișnuită de ziaristi și de curioși.

De altfel, după cum se vede din relatările presei, Lisaso nu e singurul sat spaniol sugrumat de mizerie. Ruinarea și vânzarea la licitație a gospodăriilor țărănești au luat în Spania proporții îngrijorătoare.

Poate de aceea, deși asaltat de gazetari și de gură-cască, satul Lisaso nu și-a găsit încă cumpărătorul și nici nu se știe dacă îl va găsi așa de curind...

I. B.

Primul ministru sud-rhodesian Smith a declarat că singurul stat dispus să sprijine un guvern forte, este Republica Sud-Africană.

...SPRIJINUL

Desen de Al. CLENCIU

Schimb de experiență între rasiști

La sud de fluviul Zambezi, acolo unde Africa se îngustează în strînsimea a două oceane — Atlantic și Indian — harta continentului mai păstrează încă cea mai mare parte a semnelor stăpînirii coloniale. În cuprinsul acestui teritoriu ce reprezintă o șesime a Africii, se află și Rhodesia de sud. Ea a făcut parte din fosta Federație a Rhodesiei și Nyassalandului. Dacă celelalte două teritorii ale fostei federații și-au proclamat independența sau sînt pe cale să și-o proclame, cu Rhodesia de sud e o „problemă”. Acolo se află la putere un guvern rasist în frunte cu Ian Douglas Smith, care vrea să obțină independența, dar într-un mod care să permită minorității celor 220 000 de europeni să continue nestingherită a exploata pe cei 3 750 000 locuitori de culoare. Dacă s-ar proclama „independența” înainte de alegeți, atunci actualul guvern, actualul regim rasist și-ar putea continua nestingherit activitatea... Atunci populația

băstinașă ar fi lipsită în continuare de drepturi politice.

Declarînd cu cinism că formarea unui guvern alcătuit din africani „ar contraveni intereselor civilizației”, Smith se străduie din răsputeri să arate cam ce înțelege el prin „civilizație”. După modelul sud-african, în ultimul timp au fost arestați o seamă de conducători ai mișcării de eliberare națională, iar Partidul Uniunea poporului african Zimbabwe a fost interzis. După modelul sud-african se gîndește Smith să pună în aplicare un plan de „dezvoltare a satelor”.

Asta înseamnă să se adincească și mai mult procesul de deposedare a țărănimii africane de pămînt și înghesuirea ei în rezervații, adevărate lagăre de concentrare.

În Rhodesia de sud ca și în întreaga Africă, colonialismul a însemnat în primul rînd deposedarea țărănimii băstinașe de pămînt. Colonialiștii au urmărit și urmăresc să pună mina pe pămînturile cele mai bune pentru agricultură și pe cele care au conținut bogății minerale. Dezvoltarea economiei a fost împinsă pe o linie care convenea monopolistilor: producția de mărfuri agricole și extracția de minereuri. Dar mărfurile agricole se produc, în cea mai mare parte în fermele albilor. Statistica arată că în Rhodesia de sud pămîntul a fost luat africanilor și rezervat colonialiștilor în proporție de 49 la sută. Dar statistica distribuirii pămîntului nu este edificatoare, din ea nu reiese cît de puțin pămînt au în realitate africanii. Lor li s-au lăsat terenurile cele mai sărace, în timp ce fermierii albi au pus stăpînire pe pămînturile cele mai fertile. Pe teritorii întinse, răspîndirea muștei țete face practic imposibilă agricultura și creșterea vitelor. Un călător prin părțile Rhodesiei de sud remarcă că hotarul dintre regiunile locuite de africani și cele de coloniști albi îl formează natura solului. Acolo unde pămîntul este slab, mlăștinos, degradat, acolo sînt așezările africanilor. Înghesuirea populației băstinașe în regiunile cu pămîntul cel mai puțin fertil a dus la suprapopularea regiunilor respective și epuizarea solului, la imposibilitatea de a asigura hrana vitelor. La acestea se adaugă acele măsuri, luate de administrația colonialistă, care îi sprijină din răsputeri pe fermierii albi și tind să-i ruineze și mai mult pe țărani africani. Altfel cum ar mai putea avea fermierii albi și proprietarii de mine brațe de muncă ieftine, oameni ce lucrează în condiții de robie?

Constituind „rezervații”, țăraniului african i se ia și ultima nădejde de a putea avea cîndva un pămînt bun, un pămînt care să-l hrănească. Țăranul nu poate să-și facă rost de pămînt în altă parte decît în „rezervație”, el nu poate părăsi rezervația decît dacă i se eliberează un act. El nu are nici o posibilitate să-și poată îmbunătăți pămîntul. De unde să-și ia mașini, de unde îngrășăminte? Un proverb din partea locului glăsuiește: „Omul și animalele fac roade, pămîntul însă nu rodește”. Iar un economist, Rita Hinden observa că rezervațiile „devin nu numai centre ale stagnării, ci și ale degradării”.

Sistemul rezervațiilor a fost cu rafinament „perfectionat” în Republica Sud-Africană. Cînd vorbim de „perfectionare” ne gîndim firește la toate acele măsuri și legi prin care băstinașii sînt legați de miini și de picioare, prin care li se refuză sistematic dreptul la o viață omenească. De la rasiștii din Republica Sud-Africană așteaptă sprijin Smith, de la ei vrea să învețe. În conformitate cu un acord încheiat recent între cele două guverne, 30 de șefi de triburi din Rhodesia de sud vor vizita — „pentru schimb de experiență” — Transkeiul, rezervația pentru africani din R.S.A.

În zilele noastre însă, zilele prăbușirii sistemului colonial, manevre ca acelea ale rasiștilor sudrhodesieni sînt înfierate de popoarele din lumea întreagă, ele sînt sortite eșecului

E. MARTIN

VEȘTI DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

● În apropiere de pescaria Sofia-Plovdiv din R. P. Bulgaria se construiește cea mai mare seră din țară. Instalațiile moderne montate aici vor înlocui munca manuală în principalele procese de producție: menținerea temperaturii constante, udarea, îngrășarea culturilor. Agenția B.T.A. menționează că proiectul construcției a fost întocmit de specialiști olandezi.

● Capriciosul fluviu Sir-Daria, al doilea ca mărime în Asia Centrală, se transformă într-un canal de irigație lung de 2 000 kilometri. Pe această magistrală de apă, care înviează un mare număr de oaze din Uzbekistan,

Tadjikistan și Kazahstan, a început construcția celui de-al cincilea nod hidrotehnic — Kazalinsk. Șantierul său a fost amplasat în apropiere de delta fluviului, la vărsarea sa în Marea Aral. Nodul hidrotehnic Kazalinsk va alimenta cu apă planștii de orez cu o suprafață de 60 000 hectare. El va fi alcătuit din baraje din beton armat, ochuze și diguri de protecție din pămînt. Asemenea diguri nu permit infiltrarea apei.

● În provincia Mantazas din Cuba a fost inaugurată recent o nouă școală tehnică, al cărei ansamblu de clădiri se întinde pe o suprafață de 72 300 m.p. Noua

școală tehnică dispune de un laborator de electronică și chimie, o strungărie, o forjă, o secție de mașini de frezat, o bibliotecă și săli de cursuri.

● În R. P. Mongolă se dă mare importanță folosirii întinselor pășuni naturale pentru creșterea vitelor. Pășunile ocupă o suprafață de peste 140 milioane hectare și asigură nutrețul natural pentru 80 milioane de capete de vite. A fost elaborat un plan care prevede irigarea, pînă în anul 1970, a 30 milioane hectare de pășuni și construirea a 5 000 de puțuri de mină și 1 500 puțuri de foraj.

● Volumul lucrărilor de irigație a pășunilor crește nelncetat. În 1964 se vor executa cu 34 la sută mai multe lucrări de irigație decît în 1963. În prezent, suprafața pășunilor irigate reprezintă peste 60 la sută din întreaga suprafață ocupată de pășuni.

● Editura Academiei de Științe din R.P.D. Coreeană tipărește o „Istorie a culturii coreene”, care cuprinde perioada de la societatea comunei primitive pînă în secolul XX. La această lucrare, care are 900 de pagini și numeroase ilustrații, au colaborat peste 30 de profesori și cercetători științifici.

● Volumul, împărțit în șase părți și 23 de capitole, prezintă evoluția culturii de-a lungul diferitelor etape în toate domeniile — tehnologie, științe naturale, ideologie, filozofie, științe juridice, istoriografie, limbă și literatură, pictură, sculptură, muzică, dans, folclor etc.

Dans popular al naționalității Lisu, din provincia Nukiang (R. P. Chineză)

satiră și umor

NEA UNSPREZECE

de Tudor MUȘATESCU

Niculae Niculescu, președintele gospodăriei noastre colective, este supranumit de către toți cei care îl cunosc „Nea Unsprezece”, poreclă schimbată în renume, mai abilită ca a lui Peneș-Curcanul, fiindcă, pe lângă gospodar model, el mai este și un pasionat jucător și „animator” de fotbal. Din păcate însă, dacă la muncă îl ține curea, la fotbal îl lasă picioarele, cum e și firesc la un om nițel mai în etate, olecuță mai corpolent și cu o țără de tensiune mai pronunțată.

Deși proclamat, mai de mult, președinte onorific al „Avintului” (echipa de fotbal G.A.C.) sau cu alte cuvinte poftit cu tot respectul, cu toată recunoștința și cu toate onorurile, să ia loc — în viitor — printre spectatori și suporteri, Nea Unsprezece nici n-a vrut să audă de așa ceva. Profitând de calitatea de președinte al colectivei, el continuă să se numere mai departe printre jucători și să-și păstreze, în continuare, calitatea de căpitan al echipei, argumentând că...

— Fără mine, fraților, echipa nu face nici un firic de semințe de floarea-soarelui. (respectiv, cinci parale, în localitate).

Dar, asta n-ar fi tocmai grav, având în vedere elanul cu care, obișnuit, joacă tinerii

săi coechipieri de la „Avintul”.

Ce te faci însă cu Nea Unsprezece, care nu mai poate să-și ia nici măcar vinț pe teren, incurcând pe deasupra toată lumea și zbierind tot timpul, fie că e indignat la culme, fie că este entuziasmat la maximum.

— Pas la mine să le „îngăuresc” plasa! ...Aicea, sint! ... Uite la mine. ...De ce nu mi-ai pasat mingea, mă, când ți-am spus să mi-o pasezi? Vrei să-ți dau eu un șut să te bag în corner?...

Lista „vocabularyului de gazon” al lui Nea Unsprezece poate fi continuată oricât, rezerve existând cu nemiluita. Și când „Avintul” iese invingător, căpitanul echipei — strălucind de nădușală și de triumf — își adună „oamenii” la bufet, unde urmează „cinstea” pe care — generos — o face el.

— Mie să-mi mulțumiți, bă răsadurilor, că v-am dus la victoria de azi. Dacă nu strigam eu la Mitu, să-i paseze lui Sile, mai băga Costică golul?

...Ascultați-mă pe mine, minjilor. Golurile, neamule, le bagă gura căpitanului cu picioarele jucătorilor... Adică eu!

Când se întâmplă însă ca „Avintul” să piardă meciul,

Nea Unsprezece e de nerecunoscut. Negru la față ca bocea de mașină, doborât „sufletește” ca un armator căruia i s-au înecat zece șlepuri în mîtanul întii și alte 15 în al doilea, merge în fruntea echipei — direcția tot bufet — clătî-nîndu-se tăcut și funebru ca un dric pe care îl urmează întunecata familie.

La bufet „cinstea” se transformă în parastas și... fiecare își plătește consumația!

— Ce să vă fac, dacă nu m-ați lăsat pe mine? V-a mâncat ambiția să jucați voi... Săturați-vă acuma!... Nu sin-teți sportivi, băaaa!... Eu v-o spun! Că vă mai ardea să și rideți, când l-am interceptat pe Neagu peste chișă de-a plivit gazonul cu gura și le-a dat unsprezece metri, ăla, ca la milogi. Eheee!... Nu existați fără mine, asta e! Și dacă imi mai faceți și altădată ce mi-ați făcut azi, să știți că mă lipsește de toți din echipă și joc singur!... Eu! Tot imi ziceți voi, Nea Unsprezece!

Ospătarul, văzînd că la mesele noastre vinzarea e slabă, întreabă disperat:

— Cu ce vă mai putem servi?

— Mai dă-ne două sifoane...

— Și altceva nimic?!

— Ba da: puțină gheață la ele...

Năduf mare, dom'le! Asta-i fotbalul.

DEFECȚIUNE

Netedă-i șoseaua ca și o oglindă,

E frumos porumbul, cîmpul e frumos

Da-ți mai plac acestea, cînd alergî pe jos

Ca pe drumuri seara iar să nu te prindă?

Camionul nostru-i cam năbădăios

Numai după toane drumul îl colindă!

Azi cică-i cu roata foarte suferindă,

Miine o bujie l-ar fi-ntors pe dos.

Dar șoferu-alene cînd (spre prînz!) se scoală

Știe că mașina n-are nici o boală

Deci, pentru atîta, ce să-l treacă plînsul!

Zic atunci sătenii hitri, bată-i vina,

Comparînd șoferul nostru cu mașina

Că decît mașina, mai „defect” e dînsul!

RUSALIN MUREȘANU

Timidul

Ce mai la deal, la vale, Costică a plăcut-o. S-a îndrăgostit de ea. Nu e însă îndeajuns de îndrăzneț ca să-l dezvăluie fetii ce are pe suflet. Fata e Mioara Comăneanu. O codană frumușică foc. A încercat el, Costică, să se apropie de ea. Dar parcă era un făcut, cînd o căuta la cămin, era la volei, cînd o căuta la volei era la gospodărie. Mai ceva ca argintul viu. Și uite-așa, umbla Costică al nostru de colo pînă colo necăjit că nu se poate apropia de Mioara ca să schimbe cu ea măcar un cuvîntel cît de mic. Într-o zi, însă, îi veni ideea salvatoare: libretul C.E.C.!

Bine, veți întreba, dar ce legătură are una cu alta? Are, cum să n-aibă. Mioara lucrează la ghișeu C.E.C. de la oficiul poștal. Costică are de mult un libret de economii, astăzi ridică de la colectivă un avans bănesc, deci... iată un prilej să o vadă și să stea de vorbă.

Ajuns la ghișeu, Costică, din pricina sfîlii lui, s-a și înroșit ca sfecla.

— Dumneata? — întreabă Mioara, profesional. — Vrei să depui ceva?

— Inima! — ar vrea să spună Costică, dar se înroșește și mai tare.

— Am venit să depun...

— Cît?

Lui Costică îi veni fulgerător un gînd: „Pot să depun 400—500 de lei... Ce-ar fi să-i depun în rate?... Așa o pot vedea mai des...”

— Astăzi... dau 50 de lei. Mioara făcu înregistrarea în libret, în timp ce el o sorbea din ochi.

— Pot să vin și miine?

— Bineînțeles. Tot pentru o depunere?

— Da.

— Atunci te aștept.

A doua zi, Costică se îmbracă cu ce avea mai bun.

— Ai venit? — întreabă Mioara, de cum îl văzu în ușa oficiului.

— Da... pentru același lucru — spuse Costică, ferindu-se să nu-l audă cineva. — Mă bucur.

— Zău? Ce bine! Știi, tovarășă Mioara — încercă el să-și descarce sufletul — eu de mult am în gînd...

— Foarte bine! Așa-mi plac oamenii. să fie hotărîți.

— Atunci înseamnă că pot spera...

— Mai încapă vorbă? Ai toate șansele. La fel ca toți ceilalți.

— Ca ceilalți? Care ceilalți?

— Depunătorii la C.E.C. Niciodată nu se poate ști care libret va ieși cîștigător.

După ce depuse alți 50 de lei, Costică se îndreptă spre ușă dezamăgit. „Prin urmare, ea mă consideră ca pe toți ceilalți. Cum s-o fac să înțeleagă o dată?”

A treia zi, veni hotărît să spună tot ce avea pe suflet.

— Astăzi n-am mai venit ca ieri...

— Dar cum?

— Adică, tot ca ieri... Dar aș vrea mai întîi să știu dacă o să păstrezi secretul.

— Secretul operațiunilor este absolut garantat!

„Nici de data asta nu mă înțelege” — își spuse Costică și se hotărî să depună toți banii deodată. Scoase 300 de lei și îi întinse împreună cu libretul.

— Îi depui pe toți? — îl întrebă mirată fata.

Costică dete din cap în semn de încuviințare.

— De ce, pleci undeva?

— Nu.

— Și miine nu mai vii?

Flăcăului începu să-i vină inima la loc.

— Miine nu, că e duminică. Dar dacă vrei, te aștept la căminul cultural...

Mioara surise:

— Ai toate șansele. Și să știți: secretul e absolut garantat!

A. CROITORU

URSUL ȘI PUNGA

— semifabulă —

Ursu' plimbăreț din fire
Hoinărea cam în neștire
Intr-o zi de sărbătoare
(Mi se pare)
Prin străfunduri de pădure
După fragi și după mure,
Pînă cînd, nedumerit,
Dintr-o dată s-a oprit...
Lîngă trunchiul unui pom
A zărit urme de om:
O punguță desfăcută
Plină cu hîrtii de-o sută.
— Asta trebuie să fie
A lui Mavrodin Ilie
Bătrînelul cam hapsîn
Care-și ține banii-n sîn.
Il cunosc și eu nițel
C-am avut treabă cu el
De pe cînd umbla să facă
O prisacă.
„Măi prietene Ilie,
Vruși să faci economie
Dar cum ești tu „econom”
Ți-ai uitat punga sub pom
Unde și un an să plouă
Dintr-o sută... nu ies două!”
Bine gîndul nu sfirși
Că din codru se-auzi:
„Aoleu și alelei
S-au pierdut bănușii mei,
Dă-mi-i înapoi, pădure,
Ciopîrți-te-ar o secure!”
Blestema într-un suspîn
Moș Ilie Mavrodin.

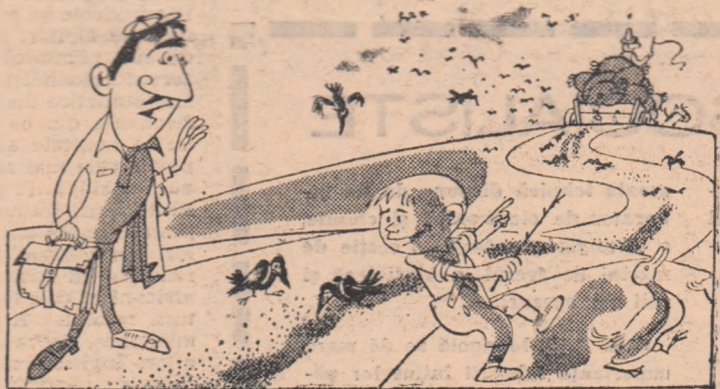
Ursu-atunci s-a furișat,
A luat punga și-a plecat
Îndemnat, orice s-ar spune,
Numai de intenții bune:
— Lui Ilie, ia să plec
Și să-i duc banii la C.E.C.
Și i-a dus
Și i-a depus
Chiar așa precum a spus
Pentru Mavrodin Ilie
La loc sigur ca să-i fie.

Post Scriptum

Ursu' nostru din poveste
Nu e cazul să insist
Că nu-i urs sadea, ci este
Ursu Stan, colectivist.

MIRCEA PAVELESCU

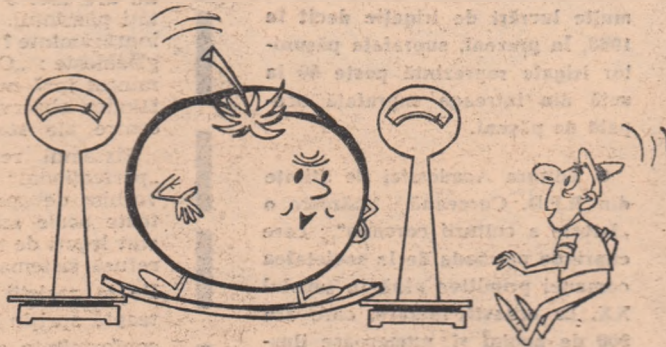
Cînd sacii nu sînt reparați...

— Băilete, cum ajung mai repede la magazia G.A.C.?
— Luați-vă după... ciorii!

Desen de Al. CLENCIU

La stațiunea experimentală Șimnic-Craiova s-a obținut o producție de 120 000 kg roșii la hectar.

— Mă cîntăresc așa, fiindcă mi-ar fi milă să mă urc pe unul singur...

Desen de Nic. NICOLAESCU